

MILLIÁRDOS CORISIK

A vad

MILLIÁRDOS CORISIK

A vad

RUTH CARDELLO

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Ruth Cardello: *The Wild One – Corisi Billionaires Book 2*
First published in 2020 by Montlake Romance, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Lex Copyright Office.

Fordította
Tamás Paulina

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Eileen Carey

ISSN 2939-7103
ISBN 978-963-544-907-1

Minden jog fenntartva

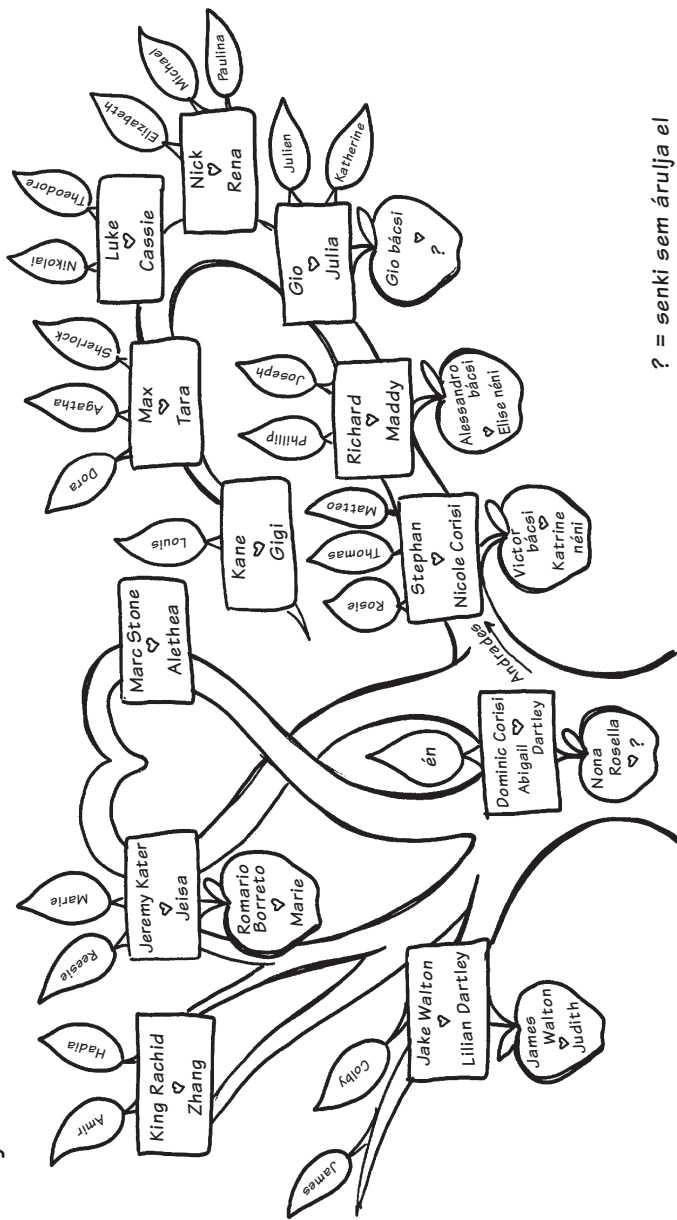
Text © Ruth Cardello 2020
© Kossuth Kiadó 2023
© Hungarian translation Tamás Paulina 2023

*Ezt a könyvet barátomnak, Erinnek ajánlom.
Köszönöm, hogy olyan jó voltál a családomhoz –
a kétlábúakhoz meg a négylábúakhoz is.
A kedvességed mindenki iránt végtelenül ösztönző.*

A családfám

Első vázlat

Judy Corisi

? = senki sem árulja el

Megjegyzés az olvasónak

Ha ezen a sorozaton keresztül fedezed fel magadnak a könyveimet, találkozhatasz olyan nevekkkel, amelyek még ismeretlenek számodra. Ezek afféle húsvéti tojások, mókás kis meglepetések azoknak, akik már a *Maid for the Billionaire* (A milliárdos szobalánya) című könyvem óta velem tartanak az én milliárdosvilágomban.

Dominic Corisi 2011-ben indította be a karrieremet. Rajta keresztül talált rám számtalan olvasóm, és sokuknak a mai napig ő a kedvence. Habár ez a könyv főképpen Mauricio és Wren könyve, a *Milliárdos Corisik* című sorozat arról is szól, hogyan találja meg végül Dominic a családját. Ha ez könnyű dolog lenne, nem szerepelne a regényeimben.

A titkok széttéphetnek egy családot, vagy begyógyíthatják a sebeiket.

Van, akinek előbb meg kell tennie egy bizonyos lépést, mielőtt megteszi a következőt.

Tehát, kedves olvasóm, tarts velem, hogy találkozhass Dominikkal másodszer is, és találd ki, miért.

Dominic, Judy Corisi apja

Közvetlenül a találkozó után, amit a technológiai cégének kínai részlegigazgatójával folytatott, Dominic Corisi a nagy magagóni íróasztala mögött ült a Manhattan északi részén található irodájában. Jelzett a telefonja, egyik üzleti partnere, Jeremy Kater küldött neki SMS-t: Találkozunk a MunkaChat-szobában!

Habozás nélkül válaszolt: Nem.

Egy másodperccel később csengett a telefonja.

– Mi a gondod a MunkaChat-szobával? – kérdezte Jeremy meglepetten.

– Azonkívül, hogy az engedélyem nélkül elhelyezted a versenytechnológiámat egy chatszobában?

– Te szoktad azt mondani, hogy az üzleti ügyeket legjobban nyíltan, szemtől szemben intézni. Ráadásul te is tudod, úgy alakítottam, hogy megfeleljen a biztonsági igényeinknek.

– Ami gondom van vele, az nem a biztonsággal függ össze. De a virtuális valóság nem szemtől szemben találkozó. És nem érdekel, mennyire dicsőíted a hologramokat, én nem lépek be egy chatszobába azért, hogy az üzleteimet ott vezényeljem le. – A technika nem félemlítette meg Dominic Corisit, hiszen ebből építette fel a vagyonát és a birodalmát. Nem is ez,

hanem a fiatalabb generáció nyegle szokásai idegesítették. Nem sokkal az installáció után megtudta, hogy az egyik amerikai csoportfőnöke olyan szűrőt kezdett el használni, amely nyuszipofával látja el Dominicet, valahányszor a MunkaChat-ben beszélnek. Dominic berendelte ezt a fiatalembert a New York-i irodájába, hogy személyesen rúgja ki, de ezt rögtön meg is bánta. A fickó az emberi erőforrások egy képviselőjével jelent meg, mint mikor egy gyerek a szüleit használja védőpajzsként. Úgyhogy Dominic mindkettejüknek elmagyarázta, hogy a való élet nem használ mókás szűrőket. Az élet kíméletlen, csúnya, és nagyon gyakran nem épp elnéző.

Szívességet tettem annak a kölyöknek. A gyengék soha nem győzhetnek.

Visszatérve a jelenbe, Dominic érdeklődött Jeremy feleségéről.

– Hogy van Jeisa?

– Jól. Azt hittem, több ideje lesz most, hogy Marie és Reesie is iskolában vannak, de csak még elfoglaltabb lett. Jóga. Foci. Karate. Marie már képes engem seggbe rúgni.

– Nem túl bonyolult haditett, ebben biztos vagyok – tréfálkozott Dominic, de nem volt vidámság a hangjában.

– Hú, de rosszkedvű vagy. Talán azért, mert hiányolsz minket?

– Csakis arról lehet szó – mondta Dominic szárazon. Voltak idők, amikor eszébe sem jutott volna olyan valakivel társulni, mint Jeremy. Annak ellenére, hogy a fiatal férfi sikeres volt, megmaradt örök optimistának, és készséggel kereste a kedvét. De Dominic gyerekkora túlságosan megkeményítette őt ahhoz, hogy képes legyen hosszabb ideig elviselni egy ilyen típusú fickót. Ám Jeremy éppen olyan hűsége volt, mint amilyen eszes. Kérdemelte a helyét az asztalnál.

A hűség szinte minden gyarlóságot megbocsáthatóvá tett.
Kivéve azokat a rohadt nyuszifületeket.

Dominic felesége, Abby meggyőzte őt arról, hogy újra alkalmazza azt a fiatalembert, de helyezze Jake Walton felügyelete alá. Dominicnak ezt sem kellett megbánnia.

Még soha senki nem lett a világ egyik leggazdagabb embere azért, hogy mindig és mindenkivel nyájasan viselkedett. De az utóbbi tíz évben, amióta Abigail Dartley besétált az életébe, és fenekestől felforgatta azt, Dominic megpróbált azzá a férfivá válni, akít a felesége megérdemelt. Előtte Dominic csak úgy ismerte a szerelmet, mint ami sebezhetővé és dühössé tesz – bosszúszomjassá. De Abby nem így szeretett. A szülei halála után ő nevelte fel a húgát, Lilt. Erős volt, kitartó, és végtelenül türelmes. Számára a szerelem elköteleződés volt és kiváltság. És miatta Dominic jobb ember lett.

Nélküle a bosszúállás lett volna az ő családja.

Nemcsak a lányát köszönhette neki, hanem egy újabb esélyt is arra, hogy Nicole-nak, a húgának olyan fivére legyen, amilyenek mindig is lennie kellett volna. Abby nélkül soha nem bocsátott volna meg az anyjának sem.

Az élete megtelt családdal – egyesek vér szerinti, mások választott családtagjai voltak.

Az a férfi, akivé vált, elegendő hálát érzett ahhoz, hogy újra alkalmazzon valakit, akivel kapcsolatban egyszer már megesküdött, hogy soha nem dolgozhat neki többet, és mi több, nem érezte magát kevesebbnek attól, hogy megtette. *Gondoskodtam róla, hogy a kölyök könnyekig meghatva hagyja el az irodámat, és teljes egészében megértette azt is, mi történhet, ha megtudom, hogy akár csak elsuttogja valakinek, hogy miért rúgtam ki.*

A szerelem meglágyította Dominic szívét, de azért ő még mindig ugyanaz a Dominic volt.

– Van valami oka, hogy hívtál? – firtatta Dominic.

– Igen. És nem könnyű nekem erről beszélni, de...

– Csak bökd ki. Tönkretettél egy szervet? Vagy megszegted egy megállapodást a kormánnyal?

Bármi legyen is az, lesz rá megoldás. Jeremy túl sokat aggódik. Majdnem mindent rendbe lehet hozni.

– Judyról van szó.

Dominic megfeszült a tízéves lánya említésére.

– Mi van vele? – Semmi sem számított neki többet, mint a felesége és a gyereke. Az üzlet sem. A saját élete sem. Ők voltak az Achilles-sarka.

Jeremy folytatta.

– Megígértem Judynak, hogy nem mondom el semmit, de gyerekeim vannak, és ha ők csinálnának valami hasonlót..., én is tudni akarnék róla.

– Mármit mit csinálnának? – Dominic összeszorított fogai közt szűrte a szavakat.

– Ne húzd fel magad nagyon! Nem annyira rossz. Illetve származhat belőle rossz, de még nem történt semmi. Valójában, ki tudja, a végén még valami igazán jó dolog is kisülhet belőle.

– Mondd már el! – ordította Dominic.

– Bűntudatom van, amiért visszaélek Judy bizalmával, de...

– Azt a rohadt úristenit...!

– Egy iskolai feladattal kapcsolatban kért segítséget tőlem.

Jeremy kijelentése körbeszárguldott Dominic agyában, és ő átfuttatta a pánik és a félelem szűrőjén.

– Ha ez valamiféle tréfa, akkor megöllek!

– Egy családfaprojekten dolgozik, amivel téged akar meglepni.

– Micsoda?

– Családfa. Tudod, család, az a cucc, amiről te nem szeretsz beszélni. További elágazásokat szeretett volna hozzáadni, és Alethea segítségét kérte, hogy többet tudjon meg a te családnadról a számára ismeretlen részeiről.

Lélegezni. Nem vágni ököllet a falba. Nem törni össze a telefont. Lélegezni.

– És miért is esett olyan nehezedre elmondani ezt nekem?

– Mert Judy először Aletheát kérte meg, hogy segítsen. És bármit is talált Alethea, nem hagyott róla semmi digitális nyomot, viszont közölte Judyval, hogy ebben nem tud a továbbiakban a segítségére lenni.

– Bölcs döntésnek tűnik. – Dominic felállt, odasétált irodája nagy ablakához, és kibámult a felhőkarcolókra. Még egy mély levegőt vett. Csak olyan ember értheti meg, hová ragadták el a gondolatai az előbbi sötét pillanatokban, akinek ugyanolyan sok ellensége van, mint neki.

Senki sincs veszélyben. Nyugodj meg.

Arról már tudott, hogy a lánya az előző iskolaévben kapta feladatul a családfa készítését. Tőle is kért segítséget, de jócskán megvoltak a határai annak, hogy mire volt hajlandó emlékezni, még Judy kérése ellenére is. A múlt túl sok fájdalmat hordozott számára.

Judy végül nem kapott jó jegyet a feladatára, és úgy tűnik, ez eléggé furdalja az oldalát ahhoz, hogy tovább foglalkozzon a dologgal. *Ugyanolyan eltökélt, mint én.*

– Nos, most, hogy egy kisebb szívrohammal indítottad a napomat... – folytatta Dominic.

– Sajnálattal hallom, de én igazán aggódom emiatt. Alethea nem fog leállni. Hiszen ismered. Ha egyszer elkezd kutatni valami után, megszállottá válik. Találhatott valamit. Megesküdnék az életemre, hogy így van. Mondott neked valamit erről?

– Nem.

– Látod, pont ez az, ami aggaszt engem. Utánanéztem az online kutatásainak. Az eredmények egészen Olaszországig juttatták el. Aztán semmi. Nem szeretem az ilyet. Alethea talált valamit, amit nem mondhatott el neked – és nem mondhatott el Judynak sem. Mi lehetett az?

– Túlbonyolítod ezt az egészet. Alethea friss kismama. A figyelme középpontjába most ez kerülhetett, nem az, hogy magánkopót játsszon.

– Te nem vagy rá kíváncsi, mit talált? Lehet, hogy családtagjaid vannak Olaszországban.

– Nekem megvan az egész családom, amire szükségem van. – Dominic abban találta meg az egyetlen békességét, hogy a jelenre összpontosított, és azokra, akiket a jelenben szeretett. A múlt csak kérdésekkel gyötörte, amelyekre nem kapott választ. Kiterjesztett család? Melyik oldalról akarhatna többet tudni? Az erőszakos, bántalmazó apja családjáról? Na nem. Az anyjáéről? Noha az anyja ismét része lett az életének, és ő megbocsátott neki, de az anyja elhagyta a gyermekeit akkor, amikor a legnagyobb szükségük lett volna rá, és több mint egy évtizedig szenvedtek amiatt, hogy azt sem tudták, él-e vagy halott.

Vajon óhajtott-e több, bármelyikükhöz hasonlót az életébe?

Erre könnyű volt a válasz:

– A pokolba is, nem!

– Mit mondjak Judynak?
– Majd küldök pár nevet, amiket elmondhatsz neki.
És ennyi. – Most, hogy visszatért a nyugalma, hozzátette:
– Köszönöm, hogy megkerestél ezzel a dologgal. Nem fogom elmondani Judynak, hogy beszéltél róla. Fontos, hogy azt érezze, vannak körülötte emberek, akikhez bármikor fordulhat a gondjaival.

– Szeretjük Judyt. Meg téged is. Megteszünk bármit, amit kell. Tudod jól, Dom.

– Rendben. Mondd meg Jeisának, hogy üdvözlöm.

– Átadom. És tényleg nem akarod megtudni, mit találhatt Alethea Olaszországban?

– Tényleg nem. De ha majd valamikor mégis, akkor megkérdezem tőle.

– Jól hangzik. Hé, dobjuk fel egy kicsit a hangulatunkat. Ma reggel a legjobb viccet hallottam valakitől. Akarod hallani?

Dominic habozás nélkül kinyomta a hívást, és zsebre vágta a telefonját. Megdörzsölte az állát, és sóhajtott. Valamit mondania kell majd erről Abbynek. Nem fog neki tetszeni, hogy Judynak titkai vannak előttük.

Amikor a szülői teendőkről volt szó, sokszor előfordult, hogy ő és a felesége különbözőképpen látták a dolgokat. De Dominic megtanulta, hogy a nézeteltéréseiket egymás közt beszéljék meg, és a lányuk előtt egységes álláspontot képviseljenek. A legtöbb esetben Dominic alkalmazkodott Abbyhez, amikor arról volt szó, hogy megosztozzanak a következményeken.

Annak ellenére, hogy már tízéves volt, Judy mindig az ő kis hercegnője lesz.

Ő a bizonyíték rá, hogy a világban jó dolgok is létezhetnek.

Az ő kis angyalkája képes volt meggyőzni a biztonsági csapatának egy tagját, Aletheát, hogy véghez vigyen egy titkos nyomozást, amiről mindketten tudták, hogy ő nem nézné jó szemmel.

És most, hogy Alethea nem produkált eredményeket..., Judy talán belenyugodott? Nem. Ehelyett kapcsolatba lépett a világ egyik legtehetségesebb hekkerével, és az ő segítségét veszi igénybe.

Ez az én kislányom.